Пісня про себе

(З листа до Фанні Кітс)

1

Жив-був пустенький хлопець,
Що тільки жарти знав;
Він не любив домівки,
А все пригод шукав.
З собою
Він лишку
Не брав:
Тільки книжку
Друковану,
Сорочку
Прасовану,
Рушник
І сяк-так
Пошитий ковпак,
Та щітку,
Та гребінь,
Та панчіх
Пар із п'ять,
Щоб не думати,
Де б їх
У дорозі дістать;
Всі речі
На плечі
Підхопив, поспішаючи,—
Та й подався світ за́ очі
На Північ,
На Північ,

Та й подався світ за́ очі
На Північ.

2

Жив-був пустенький хлопець,
Що тільки жарти знав;
Він не робив нічого,
А тільки віршував.
Узяв
Каламар
У руку,
Перо,
Що дістало б до хмар,
У другу —
Та й подавсь
Мимо поля та лугу
У гори,
На кручі,
Де води
Ревучі,
Де сині дими,
Де духи й відьми,—
І коли
Гула завірюха,
Він писав,
Зап'явшись по вуха,
Щоб кісток
Не ломило,
А коли
Ставало безхмарно,—
О, як мило,
Як гарно
Жить на світі
Гуляючи,

Мандруючи світ за́ очі
На Північ,
На Північ,
Мандрувати світ за́ очі
На Північ.

3

Жив-був пустенький хлопець,
Що тільки жарти знав;
Він часто рибку дома
В трьох ночовках держав.
Не раз
Порушував він
Наказ
Дівчини в капелюсі,
Доброї
Своєї бабусі —
Вставав
На світанні,
Брів
У тумані
Через рів,
Де комиш-осока,
До швидкого струмка
І приносив
Додому
В казанку
Бубирів, колючок
І всяку мільку
Завбільшки з гачок,
З напальок
Од дитячої рукавички,
Та й заварював
Каші-юшички,

Каші,
Каші,
Та й заварював
Каші.

4

Жив-був пустенький хлопець,
Що тільки жарти знав;
Він у Шотландські гори
Пішов-помандрував.
І що ж він
Там бачить?
Що сотня
Там значить
Сто,
Що ніхто
Там не ходить
Ногами вгору,
Що й там
Смеркає
В ту саму пору,
Що й там годинами
Міряють час,
Що й там свинець
Важкий, як у нас,
І такі ж
Твердісінькі скелі,
І такі ж
Пісеньки веселі,
І вишні
Такі ж рум'яні,
І двері
Такі ж дерев'яні,
І ярди

Довгі, як в Англії,
І він там стояв, як стовп,
І на все дивувався,
На все дивувався,
І він там стояв, як стовп,
І на все дивувався.